

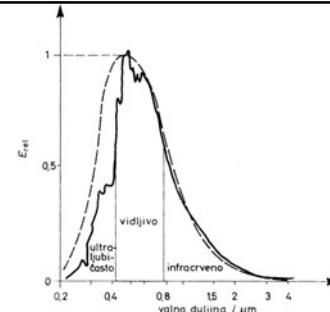
3 fizikalna zakona koji opisuju zračenje crnog tijela:

I) Planck-ov zakon

$$E_\lambda(T) = \frac{k_1}{\lambda^5} \left(e^{\frac{k_2}{\lambda T}} - 1 \right)^{-1}$$

gdje je:

$E_\lambda(T)$ – gustoća toka energije zračenja tijela temperature T
 λ – valna duljina
 e – 2.7182818
 k_1 – prva konstanta zračenja, $3,74 \times 10^{-16} \text{ W m}^2$
 k_2 – druga konstanta zračenja, $1,44 \times 10^{-2} \text{ mK}$

Slika 7. Spektralna raspodjela gustoće energije blaznog zračenja crnog tijela (črtača krivulja) i Sunčeva zračenja na gornjoj granici atmosfere pri srednjoj udaljenosti Zemlje od Sunca (puna krivulja)

Važnost Planckovog zakona:

- Energije zračenja su vrlo male za vrlo male i vrlo velike valne duljine EM zračenja
- Spektar zračenja tijela je ograničen, te vezan za temperaturu kojom tijelo zrači
- Pri višoj temperaturi, zračenje se pomicaju prema području kraćih valnih duljina

II) Wien-ov zakon

$$\lambda_{\max} = \frac{C}{T}$$

gdje je

λ_{\max} – valna duljina za koju je spektralna gustoća toka energije zračenja najveća
 C – konstanta, 2897 K m
 T – temperatura, K

za Sunce, $\lambda_{\max} = 2897 \times 10^{-6} \text{ Km} / 6000 \text{ K} = 0.48 \times 10^{-6} \text{ m} = 480 \text{ nm}$

III) Stefan-Boltzmann-ov zakon

$$\Phi = \sigma S T^4$$

gdje je:

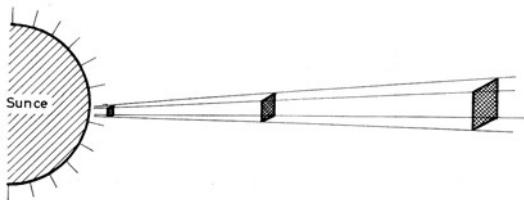
Φ – tok ili fluks energije koji EM zračenjem odlazi s površine tijela
 σ – Stefanova konstanta, $5,669 \times 10^{-8} \text{ W m}^{-2} \text{ K}^{-4}$
 S – površina koja zrači, m^2
 T – temperatura, K

za 1 m^2 Sunca:

$$\begin{aligned} \Phi &= 5,669 \times 10^{-8} \text{ W m}^{-2} \text{ K}^{-4} \times (6000 \text{ K})^4 \\ &= 5,669 \times 10^{-8} \text{ W m}^{-2} \text{ K}^{-4} \times 1296 \times 10^{12} \text{ K}^4 \\ &= 7343 \times 10^4 \text{ W m}^{-2} = 73 \text{ MW m}^{-2} = 73 \text{ MJ s}^{-1} \text{ m}^{-2} \times 60 \text{ s} \times 1 \text{ min}^{-1} = 4,4 \text{ GJ min}^{-1} \text{ m}^{-2} \end{aligned}$$

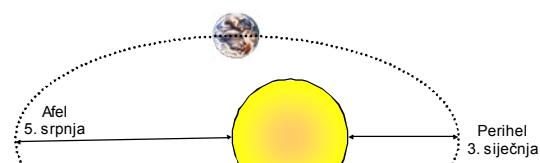
za čovjeka:

$$\begin{aligned} \Phi &= 5,669 \times 10^{-8} \text{ W m}^{-2} \text{ K}^{-4} \times (273.15 \text{ K} + 36 \text{ K})^4 \\ &= 520 \text{ W m}^{-2} = 31 \text{ kJ min}^{-1} \text{ m}^{-2} \end{aligned}$$

Slika 8. Gustoća toka energije smanjuje se s porastom udaljenosti od izvora

3.1.2. Sunčev ozračenje na gornjoj granici atmosfere

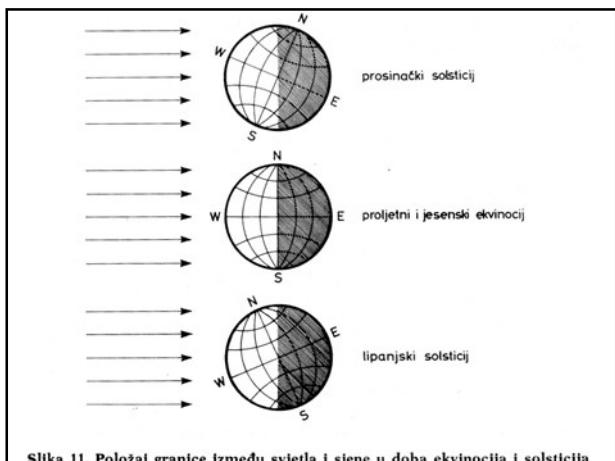
putanja Zemlje oko Sunca trenutno NIJE kružnica, nego elipsa (otud i pojam ekliptika)
 -točka putanje najbliža Suncu: Perihel (147 Gm ili 147 milijuna km)
 -točka putanje najdalja od Sunca: Afel (152 Gm)

Na sjevernoj hemisferi:

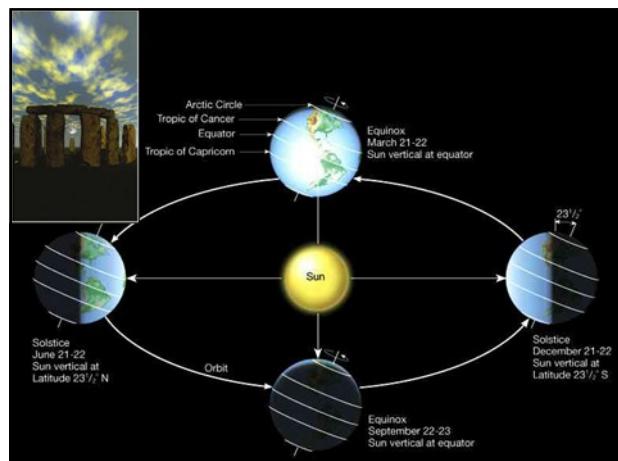
Solsticij = sunčostaj, prvi dan zime (21. prosinca) i ljeta (21. lipnja)
 Ekvinocij = ravnodnevnicu, prvi dan proljeća (21. ožujka) i jeseni (23. rujna)

Za koliko svjetlost preveli put od Sunca do Zemlje?

$$v = s/t \rightarrow t = s/v = 150 \text{ Gm} / 0.3 \text{ Gm s}^{-1} = 500 \text{ s} = 8 \text{ minuta}$$

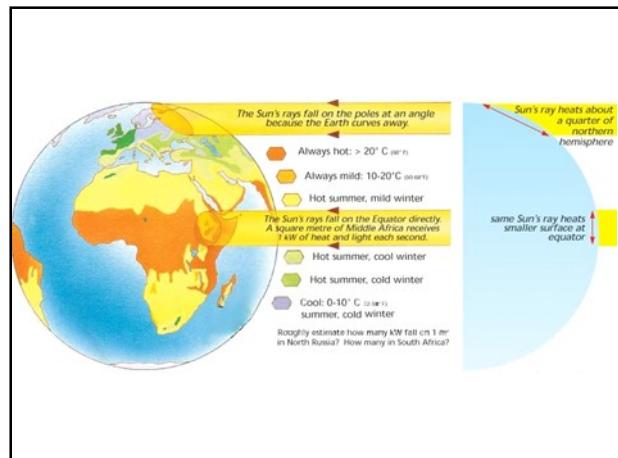
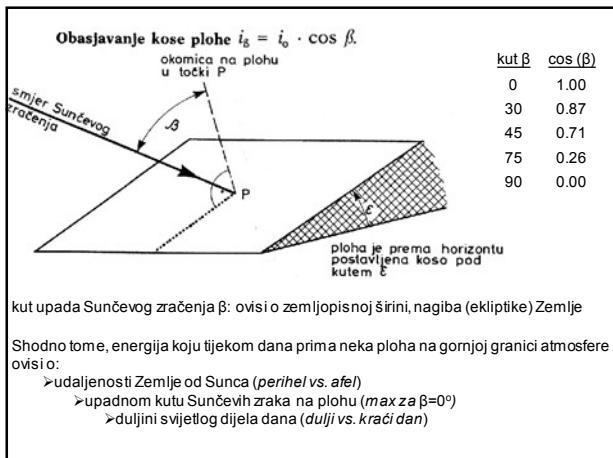
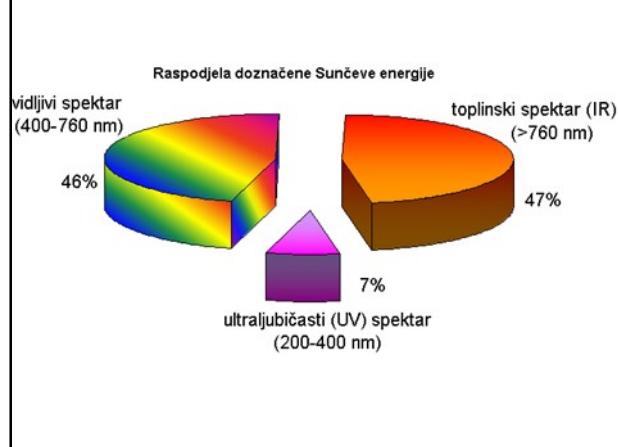
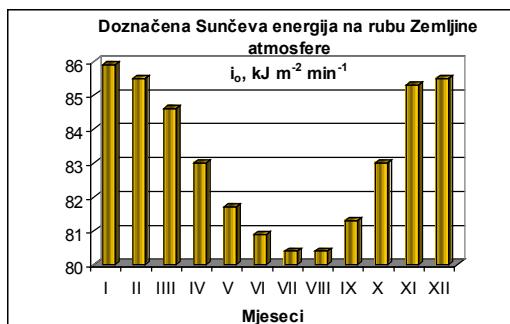

Slika 11. Položaj granice između svjetla i sjenе u doba ekvinocija i solsticija

Sunčeva (solarna) konstanta, i_0 : gustoća toka dozračene energije na plohi okomitoj na smjer Sunčevog EM zračenja, na gornjoj granici atmosfere i pri srednjoj udaljenosti Zemlje od Sunca;

$$i_0 = 1.37 \text{ kW m}^{-2} = 82 \text{ kJ min}^{-1} \text{m}^{-2}$$

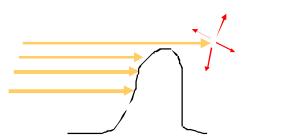

3.1.3. Promjene Sunčeva ozračenja u atmosferi

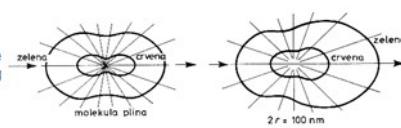
Atmosfera → plinovi → Raspršivanje i upijanje energije

ozračenje:

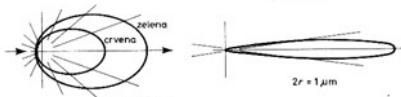
- izravno ili direktno
- raspršeno ili difuzno ili zračenje neba

Ovisnost veličine čestice i raspršenja dozračenog EM vala

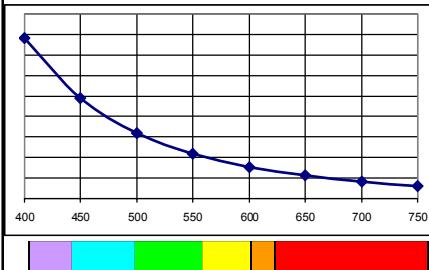
Također, kraće valne duljine se jače raspršuju

Ryleigh-jev zakon:
ukoliko su polumjeri čestica istog reda veličine kao i λ EM vala, tada vrijedi

$$b_R, \lambda \approx \lambda^{-4}$$

gdje je $b_{R,\lambda}$ koeficijent raspršivanja EM vala

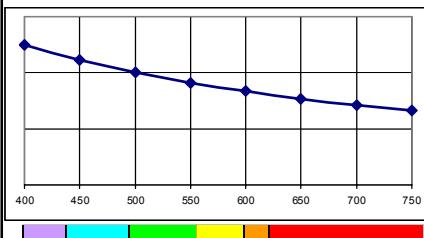
Dakle, u atmosferi bez većih čestica, raspršuje se bolje ljubičasta i plava boja od ostalih ← zato je čisto nebo plavo

Ryleigh-jev zakon:

no, kada u atmosferi prevladavaju krupnije čestice (aerosol), tada vrijedi

$$b_M, \lambda \approx \lambda^{-1}$$

gdje je $b_{M,\lambda}$ koeficijent raspršivanja EM vala znatno manje valne duljine od promjera čestice

Dakle, u atmosferi zagađenoj većim česticama, raspršivanje svih valnih duljina je otrilike jednako → boje do oka stizu pomiješane ← bijela svjetlost

Upijanje EM zračenja od plinova i čestica u atmosferi:

- UV zrake ← ionosfera, ozonosfera
- 430-750 nm ← ozon
- 760-800 nm ← kisik
- IR (3000 nm i više) ← vodena para, CO_2

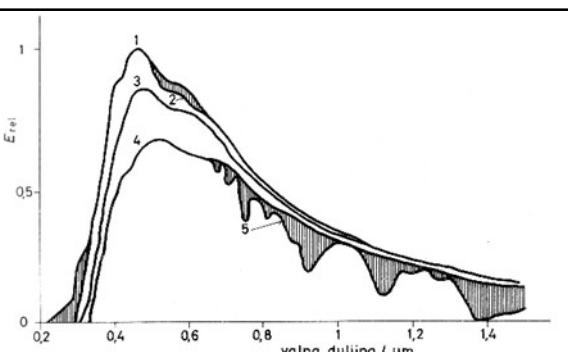
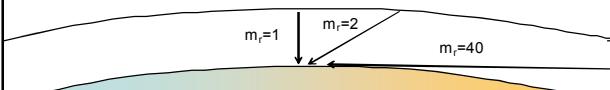
do tla dopire praktički samo kratkovalno zračenje

Bouguer-Lambert-ov zakon:

$$i_\lambda = i_{0,\lambda} \exp(-a_\lambda m_r)$$

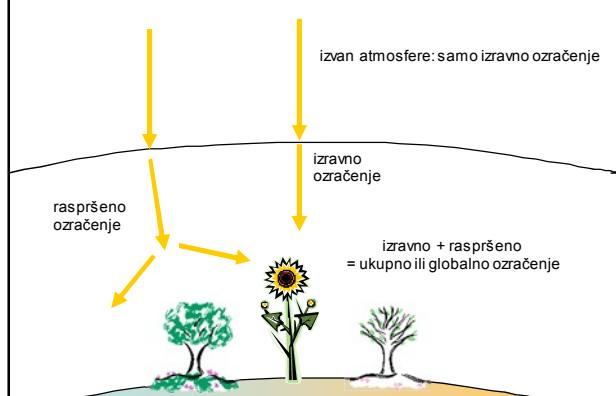
gdje je

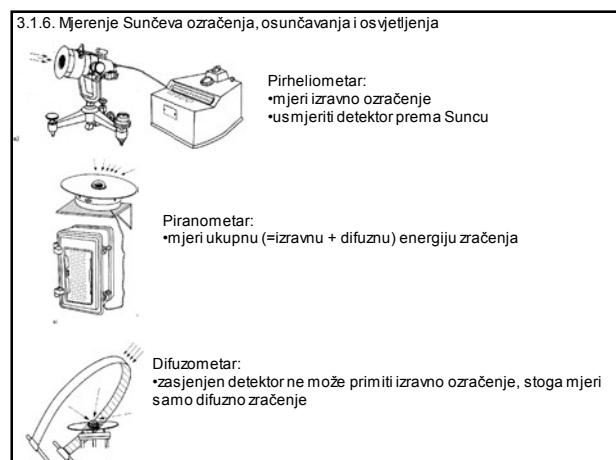
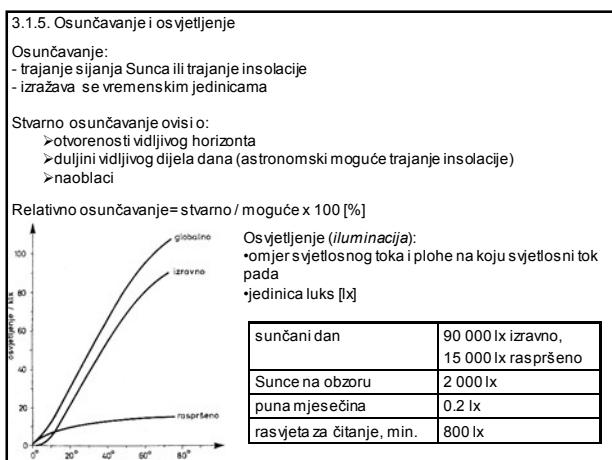
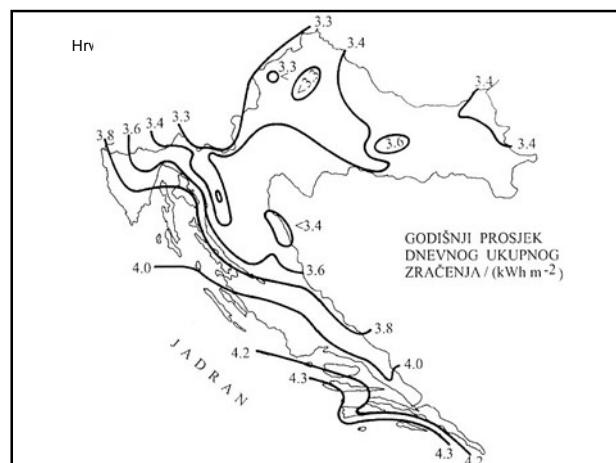
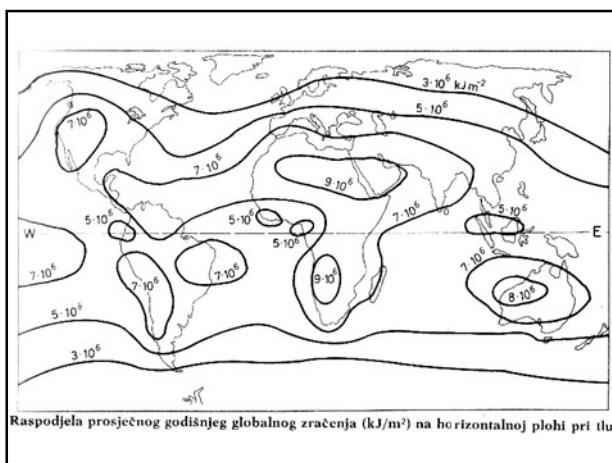
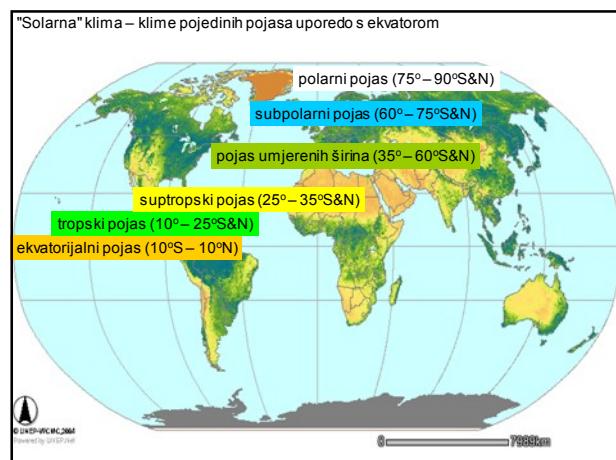
$i_{0,\lambda}$ doznačena energija EM vala na vrhu atmosfere
 a_λ koeficijent ekstinkcije EM vala zbog raspršivanja i apsorpcije
 m_r relativna optička masa zraka, 1 za mjesto nadmorske visine 0 kad je Sunce u zenitu, 2 za onu količinu zraka u kojoj zrake putuju 2x duže nego kad je Sunce u zenitu, itd., pa do 40 kad je Sunce na zalužu

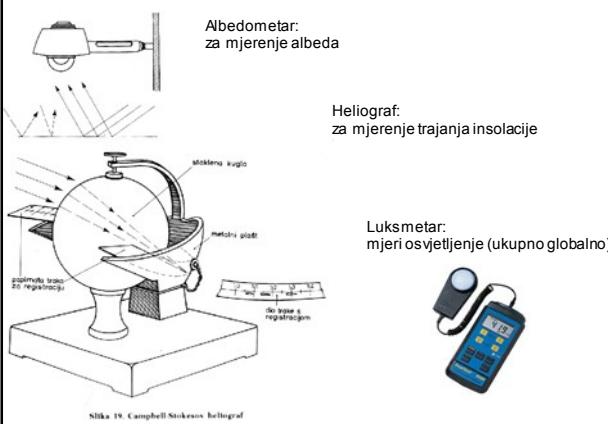
Slika 14. Spektralna raspodjela upadnog Sunčeva zračenja: 1 – na gornjoj granici atmosfere, 2 – nakon apsorpcije u ozonosferi, 3 – još i nakon raspršivanja na molekulama atmosferskih plinova, 4 – još i nakon raspršivanja na aerosolu i 5 – vrijednosti pri čemu je dio zračenja apsorbirala vodena para i ugljik-dloksid

3.1.4. Sunčev ozračenje na Zemljinoj površini

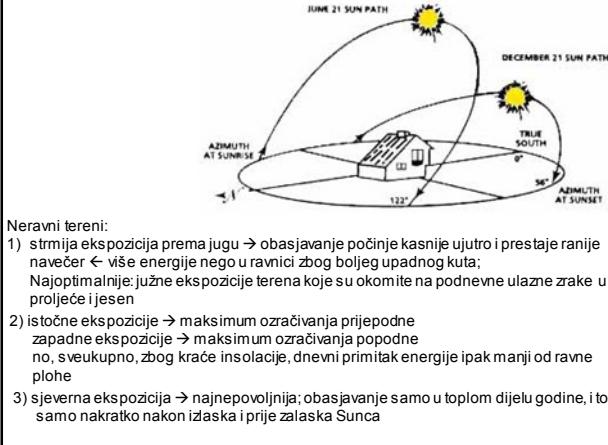

3.1.6. Mjerenje Sunčeva ozračenja, osunčavanja i osvjetljenja

3.1.7. Utjecaj reljefa na ukupno Sunčevu ozračenje i osunčavanje pri tlu

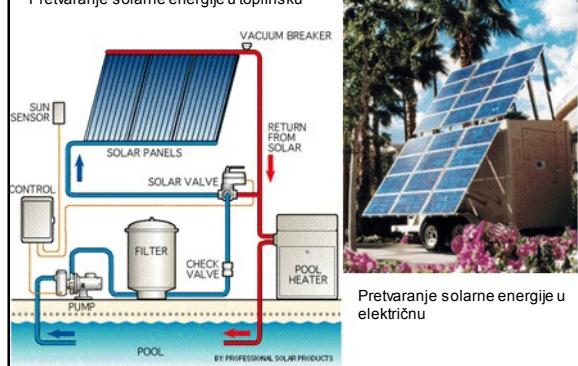
Ravni tereni: razlika samo zbog godišnjeg doba:
 - ljeti, Sunce visoko iznad obzora, jako ozračenje
 - zimi, Sunce nisko, slabo ozračenje

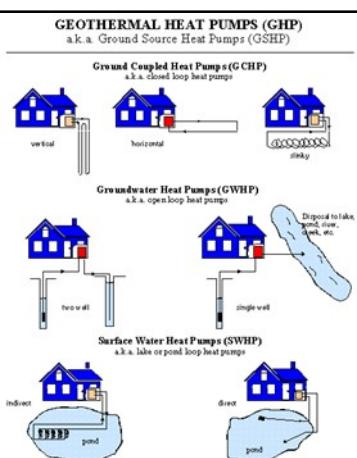
3.1.8. Primjena sunčane energije

Neposredno: solarni kolektori i paneli

Pretvaranje solarne energije u toplinsku

Posredno, preko zagrijavanja tla

3.2.1. Zračenje Zemljane površine

Zemlja: zrači mnogo manje energije nego Sunce, uglavnom u IR spektru: 3-80 μm (=3 000 – 80 000 nm)

Zračenje Zemljine površine = ižaravanje, oznaka $L_o \uparrow$

Stefan-Boltzmann-ov zakon, prilagođen tijelu koje nije savršeno crno

$$L_o \uparrow = k\sigma T_o^4$$

gdje je:

σ – Stefanova konstanta, $5.669 \times 10^{-8} \text{ W m}^{-2}\text{K}^{-4}$

T_o – temperatura na površini tijela, K

k – koeficijent za crno tijelo, $k=1$, za tlo $k=0.95$, svježi snijeg $k=0.99$

kako se mijenja temperatura i insolacija, tako se mijenja i ižaravanje

3.2.2. Protuzračenje atmosfere

Zagrijavanje atmosfere odozgora (kratkovalno, Sunce) i odozgola (dugovalno, Zemlja)

Troposfera:

-kratkovalno uglavnom prolazi bez većeg upijanja

-dugovalno:

vodenim parom i CO_2 – upijanje IR 5-7 μm, sve $\lambda > 14 \mu\text{m}$
ne upija se za $\lambda: 8.5-11 \mu\text{m}$ → gubi se u svemir

Atmosfersko protuzračenje, oznaka $L_o \downarrow$

Stefan-Boltzmann-ov zakon za protuzračenje

$$L_o \downarrow = k' \sigma T_A^4$$

gdje je:

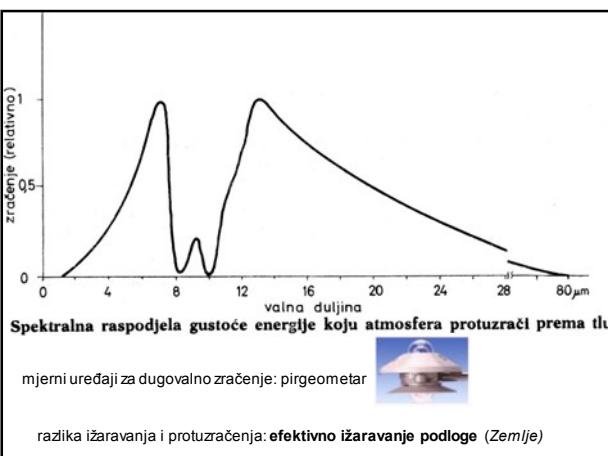
σ – Stefanova konstanta, $5.669 \times 10^{-8} \text{ W m}^{-2}\text{K}^{-4}$

T_A – temperatura zraka, K

k' – emisivnost ili koeficijent sivoće atmosfere

Protuzračenje veće danju nego noću; najmanje vrijednosti ujutro, najveće popodne, nekoliko sati nakon podneva.

Oblaci i vлага zraka povećavaju protuzračenje!!!

3.3. Energijski obračun

neto-ozračenje, B_o

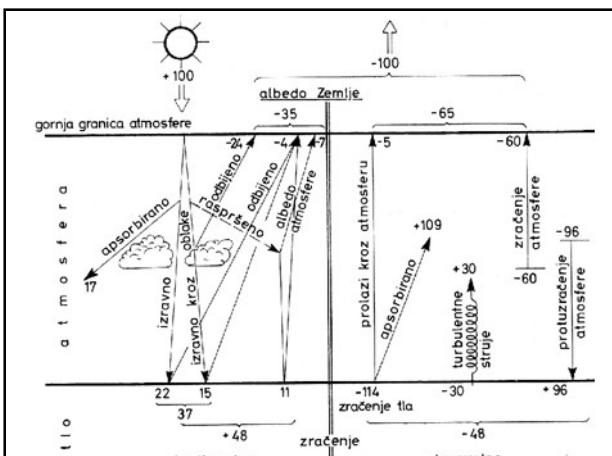
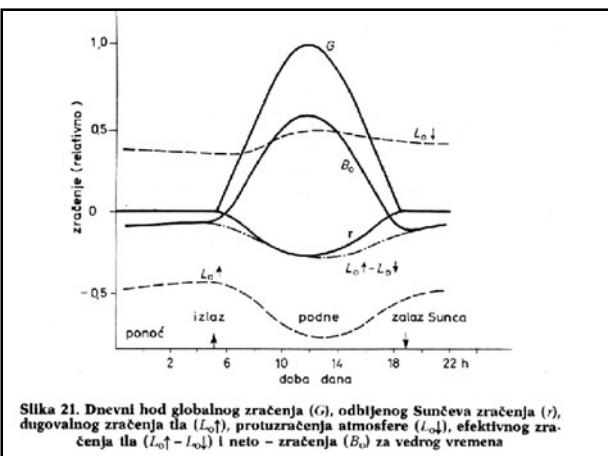
$$B_o = G(1-\alpha) + L_o \downarrow - L_o \uparrow$$

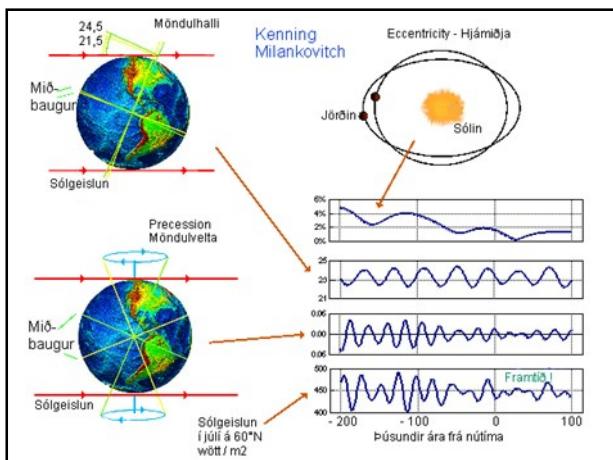
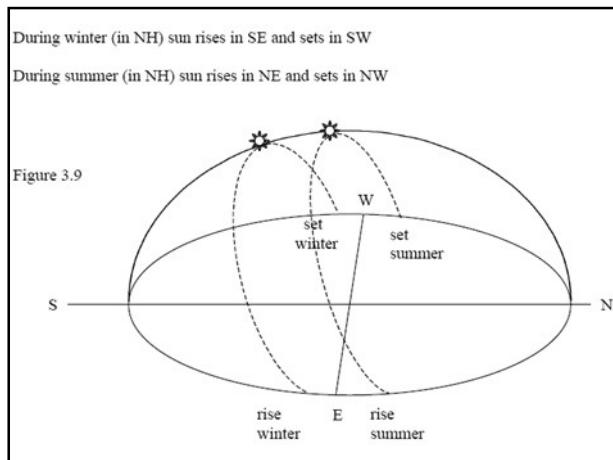
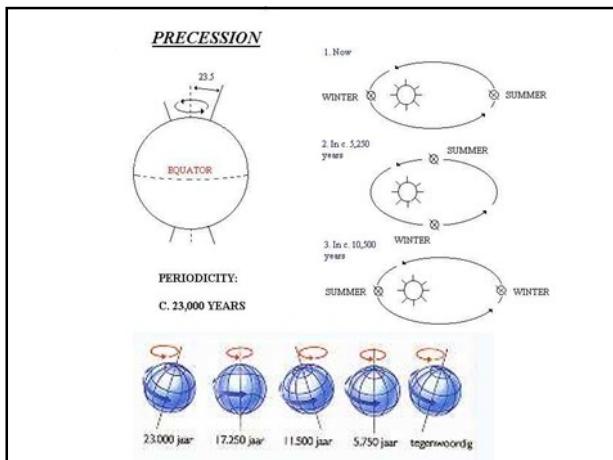
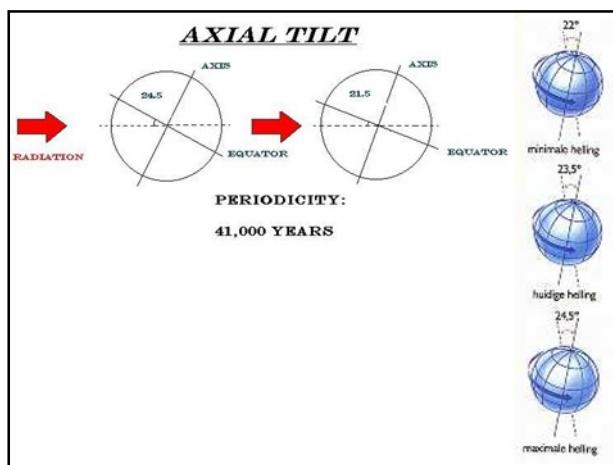
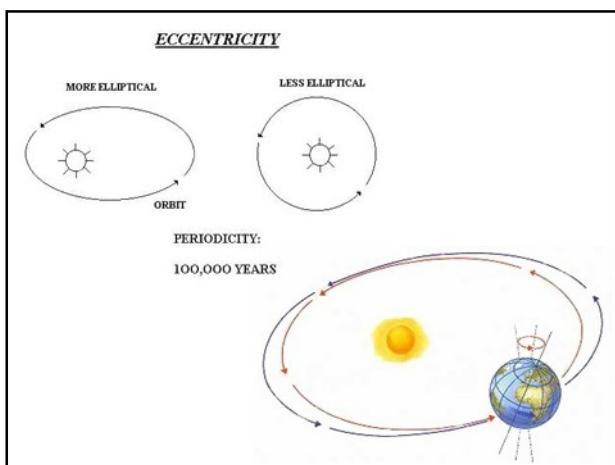
α – albedo površine

G – globalno Sunčeve ozračenje

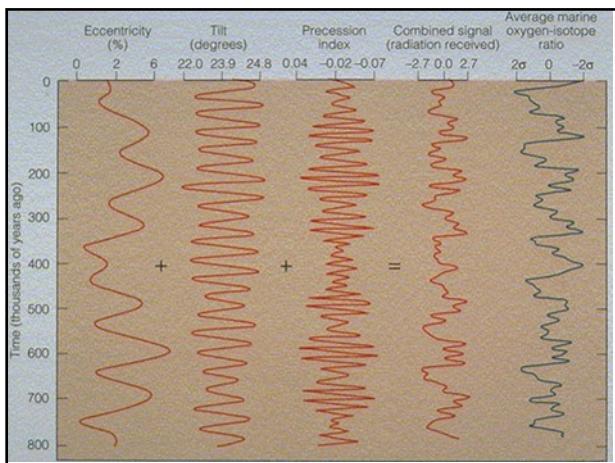
$L_o \downarrow$ – protuzračenje atmosfere

$L_o \uparrow$ – ižaravanje Zemlje

K V A R T A R (Q)		
HOLOCEN	POD JELA	ZIVOT
	SUBATLANTIK SUBBOREAL ATLANTIK BOREAL	Klima feung DENKERK (Dunkerque)
	VIRM (Wurm = Wisconsin)	glaciál
	Interglaciál	
	RIS (Riss = Saale = Illinois)	glaciál
	Interglaciál	
	MINDEL (Mindel = Elster = Kansas)	glaciál
	Interglaciál	
	GINC (Günz = Nebraskan)	glaciál
	Interglaciál	
	DONAU (?)	
PLEISTOCEN		TISLIJ (Tiglian)
		KALABRIJ (Calabrian)
		SICILIJ (Sicilian)
		VIJAFRANK (Vijafrankian)
PLIOCEN	BIBER (?)	u. mors kontinenti, no várta mikrogéja, rezinik, Zoykja

3.4. Biološko djelovanje energije Sunčeva i Zemljina zračenja

- Utjecaj zračenja na organizme:
- ❖ toplina
 - ❖ podražaji
 - ❖ promjene u tkivu
 - ❖ izgradnja tkiva

najkraće valne duljine: 255-305 nm (UV)

- opasne po život → razaraju staničje, ali i virusе i bakterije
- $\lambda < 300$ nm prodire u ljudsku kožu;
- potiče se stvaranje vitamina D – sprječava se rahič (270-310 nm)
- zgrnušavanje bjelančevina (260-285 nm)
- opeklne ($\lambda < 315$ nm)
- rak kože, dugoročno (280-285 nm)
- oči naročito osjetljive
- biljke - $\lambda < 320$ nm uglavnom štetne

valne duljine od 320 – 400 nm utječu na oblik biljke (visina, debljina tkiva, itd.)

vidljivi dio spektra: 400-760 nm

- produženje dužne dana u proljeće → poticaj nagona za parenjem
mačke – veljača,
kokoši – intenzivno nešenje jaja u ožujak,
gnijezdenje,
povratak ptica selica
- fotoperiodizam – zahtjev pojedinih biljnih vrsta za određenom dužinom i kvalitetom primijenjenog svjetla

Biljke kratkog dana: konoplja, pamuk, soja, kukuruz

Biljke dugog dana: zob, repa, lan, raž, pšenica, crv. djetelina

Neutralne biljke: heljda, suncokret, neki duhan, riža, repica

Praktično:
biljke kratkog dana prenijete u područje dugog dana forsiraju vegetativnu masu, produžena je vegetacija, pa čak ne mogu prijeći iz vegetativne u generativnu fazu.

biljke dugog dana prenijete u još duži dan skraćuju vegetaciju.

- Fotosinteza:
 λ od 610-710 nm pokreće fotosintezu, od 400-510 nm sudjeluje u procesu fotosinteze
EM zračenje između tva spektra: 510-610 nm = zelena boja ← biljke ju reflektiraju i zato su zelene

IR spektrar

λ od 710 - 1000 nm

- pokreće razvoj generativnih organa bilje
- djeluje na boju biljke
- izaziva fotonastaju – okretanje biljke prema Suncu (Suncokret)

$\lambda > 1000$ nm IR zrake

- toplina
- sunčanica
- očni problemi
- crvenilo kože